

Qui parla d'incontrolats? Els obrers obeeixen sempre a un control: el de llur instint de classe revolucionària.

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. I DE LA J.C.I. A LES COMARQUES GIRONINES

Segona Epoca. Any II. Núm. 146.

Girona, dijous, 6 de maig de 1937

EDICIÓ DE LA TARDA

Franqueig concertat

La classe obrera de Girona ha demostrat, una vegada més, que res no podrà dividir-la. Compte amb els agents provocadors!

Editorial

L'autèntica unitat antifeixista

Els fets sagnants ocorreguts darrerament a Barcelona han posat, altra vegada, de relleu una qüestió tan oblidada com és el concepte autèntic de la unitat antifeixista.

L'antifeixisme havia perdut la seva tònica vibrant i activa, per esdevenir una concepció buïda, simplement negativa. Lluny de significar una força motriu, una potencialitat inesgotable capaç de bastir una societat damunt les ruïnes burgeses, la unitat antifeixista era adulterada i convertida en una entelèquia sense suc ni bruc, en una consigna abstracta, mancada d'acció i de vida.

Abans, fou l'expressió eloqüent d'una classe que esmicola les cadenes d'opressió i que enfila, dreturerament, el corriol de la seva Llibertat. Avui, és un tòpic.

El 19 de juliol, els treballadors revolucionaris plasmaren llurs òrgans de Poder en els Comitès. Ara bé. Aquests Comitès s'anomenaven antifeixistes.

Però, l'antifeixisme encarnat en aquests Comitès era l'autèntic antifeixisme: el que foragitava l'amo, el terratinent, l'acaparador, l'usurer, el càcic; l'antifeixisme que repartia les terres als camperols i que donava les fàbriques als obrers; l'antifeixisme que assaltava les casernes, que cremava les esglésies, que sanejava les mansions senyorials i que proclamava que el Sol sortia per als fills del Treball i solament per a ells.

Aquest és el nostre antifeixisme: el que mira enllà, envers el Socialisme; el que somnia en una societat on la classe obrera no sigui una eina, sinó el cervell de la producció; el que impulsa el moviment alliberador i fa nèixer als camperols pobres i als proletaris de la ciutat la justa esperança que llurs fills no seran desferres humanes, ans el contrari: per a ells les portes de la Cultura i de la vida, abans barrades per inexpugnables valles econòmiques, s'obriran de bat a bat acollidores. Els Comitès s'anomenaven antifeixistes i malgrat això, cap dels components llurs podia avergonyir-se'n.

Avui els botiguers, els senyors esteves, els especuladors i agiotistes, els reaccionaris de sempre, els vampirs sempiterns, els aprofitadors i els arribistes s'omplenen la boca parlant de la unitat antifeixista.

En nom d'aquesta unitat, el P.O.U.M. era expulsat del Govern de la Generalitat; es dissolien les Milícies de resguarda, es destituïen els Comitès, s'implantava la censura política, es suspenia "C.N.T.", "Nosotros", "Combatiente Rojo", "La Batalla", es perseguïen els nostres militants de Madrid, s'incautaven de Ràdio P.O.U.M. i de la impremta, empresonaven el Comitè Confederal d'Euskadi, la Checa staliniana martiritzava els anarquistes del Centre i de Múrcia.

L'alçament de la classe treballadora de Barcelona és la condemna més frapant contra aquesta malentesa unitat antifeixista en nom de la qual es sacrificaven les conquestes més cares a la Revolució.

Les barricades d'ahir i d'abans d'ahir eren defensades pels mateixos homes que el 19 de juliol es llançaren al carrer per abatere el feixisme. Els animava un objectiu: la reconquesta de l'esperit de juliol.

Enfront d'aquestes barricades hi estaven els mateixos estaments que el 19 de juliol contemplaven impassibles la lluita del carrer, comodament fortificats a casa seva, més decantats al feixisme que a un règim de democràcia proletària.

La tragèdia que ha ensangonat els carrers de Barcelona, no ha estat obra d'incontrolats, sinó dels provocadors contrarrevolucionaris.

Podia haver-se conjurat a temps el perill retornant a la veritable unitat antifeixista, que no pot ésser altra que la revolucionària, la que sigui garantia de l'esclafament de la canalla de Franco, de Mussolini i de Hitler, la que sigui garantia de l'emancipació de la classe treballadora, la que sigui garantia de la victòria del socialisme.

L'ÚNIC REMEI

Veus de les trinxeres

Una excursión en campo enemigo

Es el día 28, hace un día espléndido, solo perturba la tranquilidad el intenso fuego de cañón de nuestras baterías sobre Huesca, que hacen callar rápidamente a las baterías rebeldes que bombardeaban la Granja y Tiers. Además hay ligeros tiroteos de fusil y ametralladora. El día va avanzando. Cuando llega el crepúsculo de la noche, montamos la primera guardia. El sargento nos avisa que si vemos alguien delante las alambradas no hagamos caso, son los nuestros que trabajan.

Hace una noche oscura, ligeras nubes rasgan el firmamento. La guardia roja con el oído atento, y la vista fija en el horizonte, fusil en mano vela por la revolución.

En nuestro campamento se oyen voces, viene un hombre hacia nosotros, le demos el alto, nos da la consigna, detrás de él va otro y otro hasta llegar a treinta.

Nos enteramos que es la patrulla de exploración que va a descubrir el campo enemigo. Pasan delante de nosotros, llevan el fusil al hombro y bombas de mano puestas en las cinturas. Se paran esperando órdenes. Se siente una voz de adelante, uno a uno saltan el parapeto, avanzando hacia las trincheras enemigas, sus sombras se pierden en la

oscuridad, solo llega a nosotros el débil ruido de sus pisadas que se van alejando. Ya no sentimos nada.

Todo el campamento se moviliza, pasan hombres que van hacia sus parapetos, con el fusil puesto en la espillera esperamos atentos la voz de mando, por si los descubren cubrirles la retirada.

Han pasado cinco minutos, nuestros ojos con ansia escudriñan la oscuridad, no se oye ningún ruido, solo de cuando en cuando algún disparo rasga la oscuridad. En el campo enemigo se oye el ladrillo de un perro. Esperamos con ansia. De pronto sentimos un débil ruido, vemos sombras que se deslizan hacia nosotros. Son los nuestros que vuelven.

Han llegado hasta los mismos parapetos facistas, logrando todo lo que el mando le interesaba sin ser vistos. Estamos contentos del éxito de la exploración, pero, en todos los rostros se muestra el disgusto de los que les quitan una ilusión. Hay alguien que dice: para esto no nos tenían que llamar. Pensaba divertirse con algunos tiros. Y la luna que hasta ahora no se veía muestra su cara sonriente. Ella también nos ha ayudado en la operación. Nos relevan de la guardia volviendo la tranquilidad al campamento.

J. Brunso.

Ballestar, 29-5-1937.

REUNIÓ IMPORTANT

A primeres hores de la matinada d'avui, convocada pel Comissari de la Generalitat de Catalunya, s'ha celebrat una reunió a la sala de sessions de l'Ajuntament, a la qual hi han assistit representacions de tots els sectors antifeixistes.

El motiu de la reunió fou el de cercar el refermament de la garantia que a Girona no hagi d'ocórrer res d'anormal. Tots els reunits varen manifestar-se en aquest sentit.

Hay que suprimir los grandes sueldos

(Ve de la pàgina 4)

debían desempeñarlos por la tarifa de salarios de los obreros". Esto asegura Marx en "La guerra civil en Francia".

Marx cita también el hecho de que una alta autoridad científica, el profesor Hucley comentaba que los sueldos más elevados de los miembros de la Comuna — apenas representaba una quinta parte de la suma que es el sueldo mínimo que percibía el secretario de un consejo escolar de Londres.

La Comuna de París dió en este orden de cosas un ejemplo admirable de austeridad proletaria y revolucionaria. La Revolución Rusa tampoco se quedó muy atrás. Incluso los sueldos de los Comisarios del Pueblo se establecieron idénticos a los de los obreros calificados.

En nuestro país, en nuestra Revolución, la austeridad y la moralidad revolucionarias constituyen cosas totalmente extrañas.

Pero esto no puede continuar como hasta en el presente. Precisa imponer una moral de sacrificio, una moral a tono con los momentos difíciles que vivimos. Urge repasar las desigualdades existentes.

Nuevamente vamos a iniciar una gran campaña en este sentido. En el mitin del Gran Price, nuestro secretario general insistió sobre esta cuestión.

Estamos convencidos de que tendremos a nuestro lado a la juventud combatiente y trabajadora y a todo el proletariado revolucionario.

El compañero Maroto, en libertad

A última hora de la noche del sábado, llegó a nuestra Redacción la agradable y esperada noticia, de que, nuestro estimado compañero Francisco Maroto, había sido puesto en libertad. No quisimos dar la noticia hasta no verla confirmada. Posteriormente, nos hemos puesto al habla con los órganos responsables de nuestra organización, los cuales nos han asegurado la grata nueva.

En parte — nada más, que en parte — la injusticia cometida, está reparada. Porque ¿quién resarcirá al compañero Maroto y a la causa revolucionaria del perjuicio que les ha irrogado la inactividad forzosa a que ha estado condenado durante estos últimos meses?

Con motivo de su libertad, protestamos nuevamente, del proceder indigno del gobernador de Almería, Gabriel Morón, quien se ha dedicado a lanzar insinuaciones canalleras, pretendiendo macular el limpio historial revolucionario de nuestro camarada.

Para colmo, tenemos que registrar en nuestras columnas, una insidia más de las muchas lanzadas contra Maroto. Cierta diario de la noche cuyo revolucionarismo trasnochado, está siendo motivo de hilaridad general, dice a dar la noticia de su libertad, que "el compañero Maroto se hallaba en la cárcel como supuesto culpable de la pérdida de Málaga". Era lo único que nos faltaba. Involucrar el nombre honrado de Maroto con la pérdida ignominiosa de Málaga, es una maniobra digna de esos discípulos de Loyola, metidos por obra de las circunstancias a periodistas revolucionarios!

(De "La Soli").

VIDA DEL PARTIT

Diari parlat L'ESPURNA

Portantveu del P. O. U. M. i de la J. C. I.

Emissions a un quart de vuit del vespre.

Sumari del diari parlat L'Espurna per avui dijous.

Consignes del P. O. U. M. i J. C. I. Ibèrica.

"La Internacional".

Editorials de "La Batalla" i de "L'Espurna".

Parlament d'un company de la J. C. I.

Informació dels Fronts, (servei especial d'última hora).

Informació de Catalunya, de la resta d'Espanya i dels Fronts de Guerra. (servei especial d'última hora).

Noticiari del Partit i de la J. C. I. Ibèrica.

"La Jove Guàrdia".

***

Sumari corresponent a l'emissió de demà divendres a un quart de vuit del vespre.

Consignes del P. O. U. M. i J. C. I. Ibèrica.

"La Internacional".

Editorials de "La Batalla" i de "L'Espurna". Lectura d'un capítol del fullet "El Comunisme i el problema sexual".

Informació de Catalunya i de la resta d'Espanya.

Noticiari del Partit i de la J. C. I. Ibèrica.

"La Jove Guàrdia".

QUE ES EL COMUNISMO

Acaba de posar-se a la venda este follet, por Berdnikov.

30 céntimos, Descuento a los corresponsales.

Editorial Marxista
Baños Nuevos, 16
Barcelona

Se ha puesto a la venta:

LENIN EN PARIS

por Alin, Precio: Una peseta. Descuento a los corresponsales

Editorial Marxista
Baños Nuevos, 16
Barcelona

Acaba de aparecer:

LA LUCHA CONTRA EL PELIGRO DE GUERRA

por N. Lenin, Precio: 75 céntimos. Descuento a los corresponsales.

Editorial Marxista
Baños Nuevos, 16
Barcelona

Se ha puesto a la venta:

LA PRIMERA CONSTITUCION BOLCHEVIQUE

30 céntimos, Descuento a los corresponsales.

Editorial Marxista
Baños Nuevos, 16
Barcelona

Acaba de aparecer el interesante folletto:

COMUNISMO Y MATRIMONIO

Por Riazanov, 30 céntimos. Descuento a los corresponsales.

Editorial Marxista
Baños Nuevos, 16
Barcelona

Telèfons del P. O. U. M.:

Redacció de L'ESPURNA,

P. O. U. M. i J. C. I., 288

Club Esportiu Proletari, 561

Caserna Lenin, 122

Ha aparegut el n.º 7 de la revista de doctrina i informació «La Nueva Era». Aquest número millorat considerablement en presentació i nombre de pàgines porta l'interessant

Sumari:

Comentario político mensual. La Dictadura del proletariado y el partido marxista revolucionario, Wolf Bertram.

El control imperialista de las fronteras españolas, M. Collinet.

Los problemas de la construcción económica del socialismo, Juan Andrade.

La experiencia de la colectivización en Cataluña, J. Oltra Picó.

No hay más que un extranjero invasor: El Capitalismo, E. G. Granell.

La situación actual de Euzkadi, J. M. Arenillas.

Bibliografía.—Revista de las revistas.—Documentos.

1.ª Conferència Comercial del P.O.U.M.

Tots els companys als quals interressi documentar-se sobre temes d'aquesta Conferència que es celebrarà a Barcelona els dies 5, 6 i 7 de juny pròxim, deuen adquirir l'opuscle editat pel Consell Econòmic i Tècnic del P.O.U.M. que acaba de publicar la «Editorial Marxista» amb el títol,

La Guerra i la Revolució a Catalunya, en el terreny econòmic

Camarades: Col·laboreu a la tasca constructiva del nostre partit!

Degut a la anormalitat que està vivint Catalunya, no podem donar notícies de última hora.

NOTICIARI

Comarcals

DESVALLS

Dia gloriós i prenyat de sang obrera és el primer de maig. En aquest dia, la nostra localitat de Desvalls, ha celebrat la diada diferent d'altres anys; no com era costum en el poble amb un tec, sinó silenciosament, treballant; quan ja acabada la jornada, s'omplí l'Escola Nacional per tal de presenciar unes recitacions dels nens. I ha estat aquí el que fa que parlem avui al nostre portantveu de les Comarques Gironines L'Espurna.

Com deiem, l'omplí. La Presidència l'ocupaven les autoritats locals i els mestres. El cant de La Internacional, entonat pels nens obrí l'acte. El company mestre Estrach dirigeix uns breus mots als nens. Seguidament parla un d'ells: Joan Blavi; parla del treball i l'home acabant amb un visca el treball i abaix el Feixisme. Parlen després altres nens: N. Giró, Costa, Jofra, etc., en fi una diada digne de mencionar-se, doncs veiem com puja la nova joventut. Que el venider primer de maig sigui ja la victòria total de la nostra bandera roja i que poguem tornar sentir la veu feble dels nens i nenes entonant triomfants La Internacional.

Corresponsal

Comunicat Oficial de guerra facilitat per la Comissaria de Defensa de la nostra ciutat, a les dues de la tarda.

Sense novetat en el dia d'avui. Girona, 6 de maig de 1937. El Comissari Delegat de Defensa

Pey Sardà

El ciutadà Josep Martínez, ha trobat a la via pública dues clauetes que seran lliurades per l'alcaldia a qui acrediti li pertanyen.

Conselleria de Finances Vivenda

Es fa públic que la recaptació, dels lloguers d'estatges i locals municipalitzats en la demarcació d'aquesta ciutat, s'efectuarà a començar el dia 5 del maig corrent, fins el 15 del mateix, de les 10 del matí i de les 4 a les 6 de la tarda, en les Oficines instal·lades en la Casa Comunal.

S'adverteix al públic que a l'efectuar el pagament del lloguer d'estatge se li lliuraran els tiquets de racionament del pa corresponents al mes de juny que s'apropa, per la qual cosa hauran d'exhibir la tarja vermella de la que es troben en possessió.

També es complau aquesta Conselleria en fer públic que des de el mes de març passat es deixarà de percebre, per recents acords del Comitè Permanent l'impost transitori que gravava el lloguer d'estatge.

Girona, 5 de Maig 1937.

El Conseller Municipal de Finances

Company! Els nens que arriben evacuats a Pro-Infància Obrera, necessiten l'ajut de cada ciutadà per petit que sigui.

Adreceu-lo a Pro-Infància Obrera,

Escuela Normal del Magisterio Primario de Gerona

Exámenes de enseñanza no oficial

Los exámenes de las diversas asignaturas del Plan de 1914 y Cultural, tendrán lugar en esta Escuela el día 10 del actual a las nueve de la mañana.

El Comité Seleccionador creado por Decreto de 19 de septiembre de 1936, ha admitido a todos los matriculados, a los cuales se advierte que deberán estar en posesión de un carnet sindical, sin cuyo requisito no podrán ser examinados.

Gerona, mayo de 1937,

¡HAY QUE FORTALECER LA ECONOMIA NACIONAL!

El dinero guardado no produce ninguna ventaja.

No está seguro. Sufre igual las contingencias de la Hacienda, y daña la economía nacional.

La Caja Postal de Ahorros tiene la garantía del Estado.

Produce un interés del 3 por ciento anual.

El dinero que ingreséis en la Caja Postal es de libre disposición.

Con una libreta de la Caja Postal de Ahorros se opera en todas las Oficinas de Correos de España.

¡Acostumbraos a depositar vuestros ahorros en la Caja Postal!

Secreto absoluto y firme garantía.

L'antifeixisme encarnat en els Comitès era l'autèntic antifeixisme: el que foragitava l'amo, el terratinent, l'acaparador, l'usu-rer, el cacic; l'antifeixisme que repartia les terres als camperols i que donava les fàbriques als obrers.

Informació general dels successos de Barcelona

BARCELONA

Barcelona, 5. — Des de primeres hores del matí d'ahir els carrers de Barcelona es vegeren concorreguïssims.

No obriren els comerços, únicament funcionaren aquells que es dediquen a la venda de queviures.

De tant en tant es deixaren sentir alguns trets isolats. No prestaren serveis ni tramvies ni autobusos, ni taxis. La fisonomia de la ciutat era trista. La tragèdia desenrotllada ahir tarda ha posat un gest de pesar fons a tots els anti-feixistes.

A l'avançar el matí ha proseguit el tiroteig en diverses barriades de la ciutat, havent-se generalitzat en la plaça roja de Catalunya, Carrer de Claris, Laietana, voltants de la Generalitat, A. del 14 d'Abril, augmentant el nombre de ferits.

Poc després de tots aquests actes, han passat pel carrer Consell de Cent, uns tancs, fent disparar de metralladora.

En les barriades extremes el nerviosisme dominà tot ahir, havent disminuït considerablement cap el vespre. Els mercats de les barriades obriren llurs portes i la gent es llançà a ells per a l'adquisició d'aliments. La venda de peix fou extraordinària, doncs d'aquesta mercaderia hi era en abundància. Es trobaven també oberts els llocs de queviures i verdures. En canvi, permaneixien tancades les parades de carn.

Els establiments de comestibles restaren també oberts, cosa que facilità a la gent el proveir-se de les coses més precises per a les necessitats del moment.

Ahir, el mateix que el dia abans, no es treballà als centres oficials. Continuaran les precaucions, degudes a l'intens tiroteig que durant el matí s'oïa des de diferents llocs de la ciutat.

A la Generalitat com als demés centres oficials, tampoc no es reanudà el treball.

Durant el matí d'ahir, a la plaça d'Espanya es feren sentir alguns trets isoats, cosa que produí el natural nerviosisme a aquella barriada, però poc després reapareixí la calma.

Ahir es produí un fort tiroteig a l'avinguda de Francesc Layret, encruentament a la de Vallhonrat. Foren llançades algunes bombes de mà i foren recollits dos morts i varis ferits.

En diversos llocs de la ciutat es vegeren circular grups que podríem qualificar com agents provocadors. Per compte propi i sense cap relació, almenys externa, amb les organitzacions i partits responsables del conglomerat antifeixista, es dedicaven a disparar llurs armes i a detenir a pacífics ciutadans, agafant-los-hi els carnets sindicals. Sembla que es proposaven amb la major mala fé, deixar indocumentat, és a dir, sense carnet, als afiliats de determinada organització. D'aquesta manera els obligaven a permanèixer tancats als seus respectius domicilis, imposibilitant

los la circulació pel carrer. Un dels grups als quals ens referim, actuava aquesta nit al lloc comprès entre l'Hospital Clínic i el carrer de Muntaner. Els veïns del susdit carrer, pel que s'observava, eren completament aliats a l'organització del referit grup, pel gest extrem de satisfacció amb què rebien l'expulsió de carnets.

Afortunadament cap dels perjudicats al lloc mencionat, oposà cap resistència.

El mateix grup d'agents provocadors abans mencionat, assassinaven a un nít de Francesc Ferrer.

Una de les gestes més lamentables dels agents provocadors que s'aprofiten de la present situació de nerviosisme per què travessa Barcelona, amb l'objecte de fer el joc als feixistes ha estat el dels dits franco-tiradors "pacos", els quals, des dels terrats de les cases, s'han dedicat a disparar les armes que tenien, per a portar amb ells l'alarma als barris on hi havia tranquil·litat.

Al carrer de Balmes, xanfrà d'Horta, hem vist dos homes amb arma llarga, que, des d'un terrat, es dedicaven a caçar pacífics ciutadans. Aquests dos homes no eren vistos des del carrer, però, es podien contemplar des de qualsevol casa circumdant a aquells llocs.

Quant es digui en elogi dels abnegats elements de la Creu Roja, és poc i tindrà de semblar minvat davant llur comportament heroic davant les hores de la contenda barcelonesa.

Des dels primers moments, es concentraren als retens del carrer de Mendizábal, Llúria i Casanoves prestant servei continu, quants perteneixen a aquesta benemèrita institució, rivalitzant en zel per acudir en socors dels ferits.

Algunes ambulàncies foren alcançades pels disparats, havent estat ferits tres membres de la Creu Roja.

El personal afecte a les ambulàncies municipals, el dels serveis de Sanitat de Guerra, actuà també denodadament, realitzant una labor digna d'elogi.

Al produir-se els primers xocs entre la força i els obrers revolucionaris del poble, començaren a afuir les ambulàncies vers l'Hospital Clínic. Fou mobilitzat tot el personal disponible i en especial la Sala d'urgència. La feina que ha pesat sobre el personal d'aquesta sala ha estat aclaparadora, havent-se estat practicades unes quaranta intervencions.

El Servei de Transfusió de Sang ha tingut d'efectuar nombrosos serveis per a reanimar alguns dels ferits.

Quan es dirigia vers la Generalitat ahir al migdia, el secretari general de la U. G. T., Antoni Sesé, per a prendre possessió del càrrec de conseller, fou alcançat per alguns disparats. Morí a l'acte.

També resultaren ferits alguns elements de la seva escolta.

Aquest matí les emissores de la Generalitat han donat la nota següent:

"Tots els ciutadans barcelonins poden sortir al carrer i anar a reprendre les seves tasques habituals, en la seguretat que no els hi ha de passar res ja que no seran molestats per ningú".

La nota acaba demanant l'acostumada serenitat a tots els ciutadans.

Comunicat del front d'Aragó

Barcelona, 5. — El comunicat oficial del front d'Aragó corresponent al matí d'ahir no acusa novetat digna de mencionar-se.

Garcia Oliver a València

Barcelona, 5. — Ha sortit aquest matí en avió en direcció a València el ministre de Justícia company Garcia Oliver.

Bombardeig de Vinaroç i Benicarló pels avions feixistes

Tarragona, 5. — L'aviació facciosa ha llançat setanta bombes contra les estacions de Vinaroç i Benicarló sense lograr cap dels seus objectius. No ha causat danys materials.

L'Ordre Públic no s'ha alterat a totes les comarques de Tarragona.

Front del Nord

Bilbao, 5. — L'Exèrcit Basc està desenrotllant una furiosa ofensiva als sectors de Bermeo i Rigoitia, per a tallar els intents rebels d'apoderar-se del famós Sullube-Mendi, que els hi tanca el pas vers la ria de Bilbao.

Al sector de Güernica han iniciat els feixistes un fort atac que ha estat primer contingut i després energicament refusat.

ESTRANGER

Dotze vaixells es dirigeixen de Burdeos a col·laborar a l'evacuació de Bilbao

Londres, 5. — De Burdeos sortiran avui, una dotzena de vaixells per a prendre part a l'evacuació de la Basconia lleial. A aquests vaixells s'hi uniran els nou mercants britànics que es troben a la ria de Bilbao i bon nombre de vaixells de matrícula espanyola. Donada aquesta abundant disponibilitat de vaixells, es preveu que podrà portar-se a cap en un termini molt més curt del previst primitivament. Com s'ha dit els refugiats bascos seran desembarcats a la costa francesa de l'Atlàntic i a Angla terra.

No es repetiran els fets bàrbars de Güernica

Londres, 5. — El senyor Eden ha declarat a la Cambra dels Comuns durant el debat sobre la destrucció de Güernica que el govern britànic, en col·laboració amb diverses potències, es disposa a adoptar importants mesures, per a evitar que es repeteixin a la guerra civil espanyola, actes tan vandàlics dels que sofreix la població no combatent.

Referent a l'evacuació de la població no combatent de Biscaia, diu el ministre de l'exterior que aquella s'ha organitzat a petició del govern d'Euskadi, posant Anglaterra la condició que a l'evacuar la població no s'estableixin diferències entre ideologies ni confessions.

Afegí Eden que el Comitè de no intervenció està treballant activament per a intentar arribar ràpidament a un resultat positiu en el que es refereix a l'evacuació dels voluntaris que lluiten a Espanya.

La repercussió dels fets a Girona

El dilluns passats, arribaren a Girona, els primers rumors d'unes topades entre part de la força pública comandada pel Comissari d'Ordre Públic, Rodríguez Salas, i els treballadors de la Telefònica.

El dimarts, al matí, es vegé molta activitat a tots els centres obrers de la nostra ciutat. Semblava que la lluita a Barcelona s'havia generalitzat.

Ahir, molts treballadors circulaven per la ciutat, arma al braç.

Als estatges de la C. N. T. i el P. O. U. M., acudiren gran nombre d'obrers, desitjosos de conèixer detalls dels successos i posar-se al servei dels Comitès respectius.

El centre del P. S. U. C. continuà amb les persianes tirades.

Al vespre es registrà un lleuger incident. Uns baillets empaïtaven els sacs de sorra de les voltes de la Plaça de la República i els traslladaven a l'estatge social del P.S.U. C. La intervenció de les patrulles obreres obligà als responsables a tornar els sacs al lloc d'origen.

A la tarda, els obrers revolucionaris construïren algunes barracades a les entrades de la ciutat.

Ahir, a les cinc de la tarda, les patrulles juvenils complimentant un acord del C. L. del Front de la Joventut Revolucionària, impediren la sortida de "Front" com a resposta a una manxeta del dia anterior, en la qual qualificava d'incontrolats als obrers en armes.

A les onze de la nit, tingué lloc una important reunió a Casa Ci-

tat, on totes les organitzacions coincidiren en la necessitat de mantenir l'ordre a Girona.

Cal destacar dos manifestos que foren profusament repartits: un signat per la C. N. T., la F. A. I., el P. O. U. M., les J.J. L.L. i la J. C. I.; l'altre, pel Front de la Joventut Revolucionària.

Avui, al matí, les patrulles obreres han procedit a la clausura del local social de la Delegació d'Estat Català a Girona.

El proletariat gironí continua alerta.

Ràdio Girona

EMISSIÓ DE NIT

A les 19. — Obertura. Senyals horaris pel carilló. Lectura dels editorials o cròniques diàries de *L'Autonomista* i *Front*.

A les 19'15. Diari parlat *L'Espurna* del P. O. U. M. (Informació de darrera hora dels fronts).

A les 19'40. — Emissió del Partit Sindicalista.

A les 20. — Diari parlat C. N. T. — F. A. I. (Informació dels fronts).

A les 20'25. — Notes facilitades per la Comissaria de la Generalitat a Girona.

A les 20'40. — Servei especial d'informació de Ràdio Associació de Catalunya.

A les 21. — Comunicat oficial de la nit i altres informacions, des del Palau de la Generalitat. — Emissió del Comissariat de Propaganda de la Generalitat.

A les 21'20. — Música variada, en discos.

A les 22. — Comunicats oficials dels Ministeris de Guerra i de Marina i Aire, des de Madrid. — Servei d'informacions de R. A. de C. (eventual).

A les 22'20. — Música, selecta, en discos.

A les 23. — Fi de l'emissió.

***

EMISSIÓ DE SOBRETAULA

A les 13. — Obertura. Senyals pel carilló. — Música variada, en discos.

A les 13'45. — Emissió de la Delegació d'Estat Català, a Girona.

A les 14. — Comunicat oficial del matí i sumari del "Diari Oficial" des del Palau de la Generalitat. — Emissió del Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya.

A les 14'20. — Servei d'informacions de Ràdio Associació de Catalunya (eventual).

A les 14'30. — Notes facilitades per la Comissaria de la Generalitat a Girona.

A les 15. — Fi de l'emissió.

L'ARRIVISTA!

Miravittles ha parlat! Ha parlat per la ràdio, i ha fet responsables de la situació actual de Barcelona als que *«haveu tirat els primers trets.....!»*. Miravittles ha parlat de traïcions. Miravittles hi és molt entès en traïcions..... Ja havia preguntat en un llibre: *«Ha traït, Macià?»* Això no ho sabem. El que sí sabem de cert és que Miravittles ha traït, i que és intolerable que escudant-se en un passat marxista pretengui ara enganyar al poble, transfigurant els termes del problema que ell coneix perfectament.

El problema del poder

Dos meses antes del golpe militar fascista, hablando con nuestro inolvidable Maurín, nos decía al preguntarle su opinión referente a los acontecimientos que se producirían en plazo breve:

“Dentro de muy poco tiempo — dijo — veremos una reacción formidable de la contrarrevolución. Se acercan momentos de un peligro enorme para la clase trabajadora, gracias a la debilidad manifiesta del Gobierno que sufrimos”.

Maurín, cabeza definidora de nuestro Partido, en el Parlamento de la República, también señaló repetidas veces este peligro. En su última intervención parlamentaria, pintó el cuadro trágico de aquella situación intolerable que creaba la constante provocación fascista. En medio de una profunda impresión señaló a la Cámara Popular la responsabilidad que contrasta al dejar confiado el Poder a los republicanos, cuya incapacidad para hacer frente a las situaciones difíciles estaba suficientemente demostrada.

¿Por qué — dijo Maurín no toma el Poder el Frente Popular, ya que con esta bandera se han ganado las elecciones? ¿Qué por qué no tomaban el Poder los socialistas y comunistas? ¡Ah!, se decía entonces ya, es que hay que guardar las formas. Hay que mirar de cara al extranjero. Los mismos escrúpulos que nos pierden ahora. Ningún marxista puede tener estos escrúpulos. Pero se da el caso de que en España quedan ya pocos marxistas honrados.

Maurín, como buen discípulo de Lenin, planteaba la cuestión siempre de cara al Poder. Nosotros, discípulos de Maurín, también nos planteamos toda la cuestión política de cara a la conquista del Poder. Consideramos que es un grave error sostener unos Gobiernos que no responden a la realidad política y social del movimiento revolucionario. Si Maurín señaló antes del 19 de julio que las fuerzas populares debían de tomar el Poder, que no lo hicieron, pero que, empujados por los acontecimientos, lo tu-

vieron que hacer cuando no podían evitar lo inevitable, nosotros decimos ahora que deben de tomar el Poder las fuerzas proletarias revolucionarias. Y lo deben de tomar para evitar mayores males.

Si después del triunfo electoral de febrero se hubiese tomado, es indudable que habríamos evitado o por lo menos reducido el levantamiento contrarrevolucionario del 19 de julio. Como si durante el primer bienio de la República se hubiese actuado debidamente de cara a los anhelos de las clases populares, ni hubiese sido necesario el levantamiento proletario del octubre de 1934.

Nosotros, pues, como marxistas revolucionarios que somos, nos

planteamos, y lo hacemos de cara a las masas trabajadoras, el problema del Poder. Este no ha estado hasta hoy en manos de los que en la calle representan el espíritu flameante de este momento histórico.

Hay, pues, que buscar el equilibrio.

Nada de escrúpulos internacionales. ¿Qué podemos esperar de una democracia como la inglesa, representada por la burguesía conservadora?

Nada, nada de remilgos propios de los débiles de cuerpo y de espíritu. La historia nos dice que las revoluciones son la síntesis de la audacia. Y la audacia en estos momentos, es la madre de la victoria.

ELS QUE DIFAMEN

La campanya que contra el nostre Partit es ve realitzant, no obeeix a interessos partidistes com semblen indicar els camarades anarquistes, sinó que és una continuació de la lluita que es mantenia abans del 19 de juliol, Revolució i contrarrevolució. És la burgesia agònica, infiltrada als partits obrers, que s'enfronta amb el proletariat.

Els enemics de la revolució, que els primers dies del moviment permaneixeren amagats, plorant de les destroces que el proletariat podia fer a l'economia burgesa, no solament són els que es passen lliurement, sinó els que menacen i injurien als que sempre han estat al servei de la revolució. En una part permaneixen els enemics sempiterns de la classe obrera; a l'altra els revolucionaris. Els sostenidors del règimen burgès s'escargamellen quan veuen que els obrers i camperols s'incauten de la terra de les fàbriques; quan s'assuigen els treballs col·lectius, etc.; llançant llurs estereotipades consignes de que «no és hora de socialitzar» i en lloc d'aconsejar i ésser els veritables guies en la construcció de la nova economia

(com els hi correspon als dits socialistes) els infundeixen el pessimisme, dient-los-hi «de què els hi serviran les incautacions i socialitzacions si perdem la guerra»; no amb el fi de que es presti més interès a la guerra, sinó per a salvar guardar llurs interessos capitalistes.

No és fàcil veure en les fileres d'aquest partit que tant ens difama a elements de dreta, i alguns d'ells destacats, que en dia no molt llunyà al 19 de juliol s'enfrontaren i menaçaren a l'organització que avui els hi dona aixopluc.

Aquests noms adherents i altres més propensos al mercenarisme són els que més es destaquen en llançar injúries contra la nostra organització, no pel sol fet d'atacar-la com a una qualsevol, perquè saben que atacant el P.O.U.M. ataquen directament a la Revolució.

He vist assidus concorrents als cafès, (que durant la dictadura ostentaven les insígnies de la unió patriòtica, els que durant el primer bienio, amb inusitada vehemència llançaven els més denigrants epítets sobre els vaguistes), considerar-se avui els legítims defensors

del proletariat. Prenent per un sabotatge parlar de socialització; emprar un llenguatge revolucionari, és fer el joc als feixistes, segons ells, i per als que actuen i parlen de revolució, empleen el lèxic de la insidia.

No ens causa cap sensació els que

alguns gossos de sacristia ens difamin, però sí que és dolorós i a la vegada vergonyós veure camarades que junts hem estat víctimes de l'explotació capitalista, sumar-se a aquesta miserable campanya que solament té un objecte: aixafar la Revolució.

Hay que suprimir los grandes sueldos

Hace un par de meses iniciamos una gran campaña tendiente a lograr la imposición de una moral revolucionaria de guerra. En las tribunas y desde la prensa protestamos con gran energía del escándalo que suponía la existencia de sueldos fabulosos en los tiempos que vivimos.

Hemos de confesar que nuestra campaña no tuvo gran eco. El problema que entonces planteamos y que ahora volvemos a poner sobre el tapete, no pareció fundamental ni importante a otras organizaciones proletarias que lo descuidaron u olvidaron conscientemente.

Pero ya no se puede callar un solo día más. Estamos en presencia de un hecho completamente vergonzoso y absolutamente inmoral. En tanto que nuestros bravos combatientes cobran diez pesetas diarias, millares y millares de burócratas, de emboscados y de jefes militares perciben haberes verdaderamente fantásticos.

Esta irritante y brutal desigualdad nos recuerda que vivimos en “República democrática y parlamentaria de nuevo tipo”, nos recuerda que el poder no está en manos del proletariado revolucionario.

Sólo estas realidades pueden justificar los hechos inadmisibles de que el Presidente de la República, los Ministros, los Consejeros, los generales, etc., sigan disfrutando sueldos exactamente iguales o superiores a los que disfrutaban antes del 19 de julio.

Pero una de las cosas que nos producen mayor indignación es la

acusada diferencia existente entre los haberes de los combatientes y los de los oficiales y jefes del Ejército Regular que se está creando. Los jefes de las unidades militares cobran actualmente sueldos desmesuradamente superiores a los que cobraban antes de la rebelión militar los oficiales del Ejército republicano “reformado” por el actual Presidente de la República y de “todos los españoles”.

Todo esto debe terminar. Lo exige la moral revolucionaria que debe establecerse. Lo exigen nuestros bravos combatientes. Deben imponerle todos los trabajadores revolucionarios.

En el último e importante manifiesto, sobre los problemas de la guerra, lanzado por el Comité Ejecutivo de la Juventud Comunista Ibérica se dice lo siguiente acerca de esta inquietante cuestión: “Hay que suprimir los grandes sueldos. La Revolución española debe seguir a este respecto el ejemplo de la Revolución Rusa y de la Comuna de París que redujeron los grandes sueldos de una manera radical y adoptaron toda una serie de medidas para establecer una austeridad revolucionaria”.

Lo manifestado por nuestro Comité Ejecutivo es completamente exacto y justo.

La Comuna de París impuso a toda la población una moralidad revolucionaria empezando precisamente por los dirigentes de la Revolución. “Desde los miembros de la Comuna para abajo, todos los que desempeñaban cargos públicos

(Segueix a la pàgina 2)

ullet 6 de L'Espurna 74 - El Taló de Ferro

paraletes, una breu manyaguera, una ullada amorosa; — i aquests instants eren tan més dolços com més furtius havien estat. Vivíem en els cimals on l'aire és viu picant, on l'obra s'hi acompleix per a la humanitat, on el rastrear egoïsme s'hi ofegaria. Estimàvem l'amor, que per a nosaltres s'engalanava amb les colors més escullides. I en definitiva queda ben provat que mai no he fallat en la meua tasca. He proporcionat algun repòs a aquest ésser que tant patia pels altres, he donat qualques joies al meu car mortal de mirada lassal!

CAPITOL III

El bisbe

Poc després del meu casament vaig tenir la sorpresa de trobar-me amb el bisbe Morehouse. Però cal que relati els fets tal com varen succeir. Després de la seva sorollosa explosió a l'Associació de l'I. P. H. i el ve-

nerable i amable prelat, cedint als precs dels seus amics, s'havia retirat un quant temps. Va tornar-ne més decidit que mai a predicar el mensatge de l'Església. El seu primer sermó, que va produir una immensa consternació als seus fidels, fou del tot semblant al que havia pronunciat a la Convenció dels I.P.H. Va repetir amb una riquesa de detalls i d'arguments que espantaven, que l'Església s'havia extraviat per viarany força llunyans del camí traçat pel Mestre, i que el vedell d'or havia estat erigit en reemplaçament de Crist.

El resultat fou que, de grat o per força, el varen recluir en un manicomi privat, i que els diaris varen llençar a la publicitat un seguit de planyívols notes patètiques referents a la seva crisi mental i a la seva provada santetat d'esperit. Un cop fou internat en el sanatori, hi fou mantingut presoner. Varies vegades vaig presentar-me per a visitar-lo però mai vaig poder obtenir l'autorització per a veure'l. Jo estava consternada pel destí d'aquell sant home, com-

pletament sà de cos i d'ànima, aplastat per la voluntat brutal de la societat. Car el bisbe era un home normal tant com pur i noble. Com deia l'Ernest, la seva sola feblesa consistia en les seves equivocades nocions de biologia i sociologia, per la qual cosa s'ho havia agafat malament per a corregir defectes i posar les coses en llur lloc.

El que m'esparrifava, sobretot, era l'impotència d'aquell dignitari de l'Església. Si persistia en volguer proclamar la veritat tal com ell la veia, estava condemnat a la reclusió perpètua, i sense poder fer cap mena de apel·lació. Ni la seva fortuna, ni la seva situació, ni la seva cultura, no li servien de res. Les seves visions constituïen un perill per a la societat, i aquesta no podia acceptar que tals conclusions i tan perilloses poguessin ésser filles d'un esperit sà. Al menys aquesta era la impressió que jo tenia de l'actitud adoptada per la majoria.

Però el bisbe, pesi a la seva mansuetut i a la seva puresa d'esperit no estava despro-

veït de subtilesa. Va donar-se perfectament compte dels perills de la seva situació. Va trobar-se enredat en una trenyina, i va emprar-se a escapar-se'n. Com que no podia comptar amb l'ajut dels amics que, com el pare i l'Ernest, de bona gana li haurien prodigat, es vegé obligat a emprendre la lluita únicament amb les seves pròpies forces. En la solitud forçada de l'asil va reaccionar. Va retrobar la salut perduda. Els seus ulls deixaren de veure visions; el seu cervell quedà purgat d'aquella idea fantàstica de que la societat tenia el deure de nodrir les ovelles del Mestre.

Com ja he dit, redevingué sà, completament sà, i els diaris i gent d'església es congratularen de la seva tornada amb una joia gran. Vaig assistir a un dels seus oficis. El sermó fou de la mateixa categoria dels que havia predicat llunyanament, abans del seu accés visionari. Això em va desil·lusionar i em va xocar. La correcció que li havia estat infligida l'hauria conduït a la sumissió? Era doncs de condició rastretera? Es que ha